

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník samosudcom [REDACTED] v právnej veci žalobcu [REDACTED] nar. [REDACTED], bytom [REDACTED], proti žalovanému **PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o.**, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou [REDACTED] so sídlom [REDACTED] IČO: [REDACTED] o zrušenie rozhodcovského rozsudku takto

rozhodol:

I. Súd **zrušuje** rozhodcovský rozsudok sp. zn. [REDACTED] zo dňa 13.11.2014 vydaný Slovenským arbitrážnym súdom zriadeným spoločnosťou Slovak arbitration court, s.r.o., so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava, v konaní pred rozhodcom [REDACTED], v právnej veci žalobcu **PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o.**, IČO: 35 792 752, proti žalovanému [REDACTED], r.č. [REDACTED], o zaplatenie 1.528,96 Eur s príslušenstvom.

II. Žalovaný je **povinný** zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 0,- Eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalovaný je **povinný** zaplatiť na účet Okresného súdu Svidník súdny poplatok za návrh na začatie konania podľa položky č. 3 písm. c) Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch vo výške 331,50 Eur a to do 10 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 18.12.2014 domáhal, aby súd zrušil rozhodcovský rozsudok Slovenského arbitrážneho súdu zriadeného Slovak arbitration court, s.r.o., so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava, sp. zn. [REDAKOVANÉ] zo dňa 13.11.2014 vydaného rozhodcom [REDAKOVANÉ]. Žalobu odôvodnil tým, že podľa jeho názoru samotné rozhodcovské konanie trpí vadou absencie právomoci Slovenského arbitrážneho súdu zriadeného spoločnosťou Slovak arbitration court, s.r.o., a to z dôvodu, že Rozhodcovská zmluva je podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako neurčitý právny úkon neplatná, rozhodcovská doložka obsiahnutá v Rozhodcovskej zmluve je podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka neplatná ako neprijateľná zmluvná podmienka, pričom žalobca nemal možnosť skutočne sa oboznámiť s podmienkami konania a vnútornými predpismi rozhodcovského súdu, a preto sú podľa jeho názoru aj tieto zmluvné podmienky podľa § 53 ods. 4 písm. a) Občianskeho zákonníka neprijateľné. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/61/2012 a stanovisko schválené na spoločnom rokovaní občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove dňa 27.10.2010. Žalobca ďalej konštatoval, že rozhodcovská zmluva určujúca právomoc súdu príslušného na konanie je podľa jeho názoru neurčitá, pretože neobsahuje špecifikáciu sporov, na ktoré sa má vzťahovať (je v nej nejasne určená zmluva o revolvingovom úvere). Podľa názoru žalobcu je v predmetnej veci zmluva o revolvingovom úvere bezpochyby zmluvou o spotrebiteľskom úvere a rozhodcovská zmluva zakladajúca právomoc rozhodcovského súdu je neprijateľnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve. Predmetná rozhodcovská zmluva nebola spotrebiteľom osobitne, individuálne dojednaná, čo vyplýva z jej predtlačenej formy, do ktorej sa nevpisuje ani špecifikácia úverovej zmluvy, na vzťahy ktorej sa má rozhodcovská zmluva vzťahovať. Rozhodcovská zmluva je absolútne neplatná podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka a z dôvodu, že síce dáva možnosť výberu medzi rozhodcovským súdom a súdom všeobecným, avšak len v prípade, pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom spotrebiteľ, čím spôsobuje narušenie rovnováhy zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Žalobca ďalej poukázal na to, že dodávateľ (v tomto konaní žalovaný) od počiatku sledoval v súvislosti s koncipovaním rozhodcovskej zmluvy to, aby boli spory zo zmluvy riešené na rozhodcovskom súde, ktorý vybral o a ktorý sa nachádza v mieste vzdialenom od trvalého pobytu spotrebiteľa za účelom sťaženia ochrany jeho práv. Žalobca taktiež poukázal na to, že podľa jeho názoru boli v rozhodcovskom konaní porušené všeobecne záväzné právne predpisy o ochrane spotrebiteľa, a preto žiada rozhodcovský rozsudok zrušiť aj podľa § 40 ods. 1 písm. j) zákona o rozhodcovskom konaní. Konkrétne poukázal na zmluvné dojednanie (bod 14.1), podľa ktorého môže veriteľ v prípade omeškania dlžníka žiadať od dlžníka zmluvnú pokutu vo výške 0,065% z dlžnej sumy denne, čo je 23,725% ročne. Tento nárok nie je súčasťou zmluvy ale len zmluvných dojednaní, pričom podľa § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. od spotrebiteľa nemožno žiadať úroky ani poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve. Rozhodcovský súd si vybral žalovaný, čo vzbudzuje pochybnosť o jeho objektívnosti. Žalobca spochybnil procesné pravidlá rozhodcovského konania, keď rozhodcovský súd rozhodol v skrátrenom konaní (de facto vydal platobný rozkaz

s odôvodnením), pričom lehota na podanie žalobnej odpovede bola 10 dní (čo je iba 2/3 z lehoty na podanie odporu podľa O.s.p.) a podmienkou žalobnej odpovede je zaplatenie sumy 24,89 Eur, pričom pri odpore podľa O.s.p. je spotrebiteľ od súdneho poplatku oslobodený. Žalobca konštatoval, že zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere sú v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby súd meritórne rozhodol o zrušení rozhodcovského rozsudku. S konštatovaním, že sám rozhodcovský súd porušil spotrebiteľské právo a rozhodcovský rozsudok je vykonateľným exekučným titulom, hrozí mu ako spotrebiteľovi ujma na jeho právach. Preto navrhol odložiť vykonateľnosť citovaného rozhodcovského rozsudku. Uplatnil si náhradu trov konania.

Okresný súd Svidník uznesením č.k. [REDAKOVANÉ] zo dňa 07.01.2015 rozhodol o odložení vykonateľnosti uvedeného rozhodcovského rozsudku. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.02.2015.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako neopodstatnenú. Považoval tvrdenie žalobcu o tom, že nemal vôľu uzavrieť rozhodcovskú zmluvu za účelové a nedôvodné. Za osobitné ustanovenie však považoval žalovaný bod 2 rozhodcovskej zmluvy, kde sa výslovne uvádza, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere a súčasne že dlžník nie je povinný prijať návrh danej rozhodcovskej zmluvy. Tak isto pod bodom 7 rozhodcovskej zmluvy je uvedené, že dlžník je oprávnený odstúpiť od rozhodcovskej zmluvy v lehote 14 kalendárnych dní od jej uzavretia. Využitím tohto oprávnenia mohol dlžník a teda žalobca sám, bez ohľadu na súhlas, či nesúhlas veriteľa dosiahnuť zánik rozhodcovskej zmluvy a to bez toho, aby to malo vplyv na trvanie samotnej zmluvy o revolvingovom úvere. Z tohto dôvodu žalovaný mal za to, že žalobca ako spotrebiteľ si bol vedomý nielen významu rozhodcovskej zmluvy, ale aj svojho práva od danej zmluvy odstúpiť. Žalovaný trval na tom, že rozhodcovská zmluva neobsahuje žiadnu neprijateľnú podmienku a ani takouto podmienkou nie je. Skutočnosť, že žalobca sa nemal možnosť oboznámiť s podmienkami konania a vnútornými predpismi rozhodcovského súdu žalovaný neprijal s poukazom na to, že všetky predpisy rozhodcovských súdov sú povinne zverejňované v Obchodnom vestníku. V čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy žalobca túto možnosť objektívne mal. Žalovaný vo svojom vyjadrení odmietol aj tvrdenie žalobcu, že plnenie, ktoré bolo rozhodcovským súdom žalovanému priznané, je plnením z neprijateľných podmienok a v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal na to, že výška plnenia zodpovedá neuhradeným splátkam, na zaplatenie ktorých sa žalobca zaviazal dobrovoľne a výška zmluvnej pokuty spolu s úrokom o zmeškania neprevýšili maximálnu hranicu sankcií podľa § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. Uplatnil si náhradu trov právneho zastúpenia.

Na prejednanie veci samej súd nariadil pojednávanie, na ktoré sa nedostavil žalovaný a jeho právny zástupca. Právny zástupca žalovaného ospravedlnil svoju ako aj žalovaného neúčast' na nariadenom pojednávaní z dôvodu hospodárnosti konania, pričom požiadal o rozhodnutie v ich neprítomnosti. Preto súd prejednal a rozhodol vec na pojednávaní v

neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Žalobca vo svojej výpovedi na nariadenom pojednávaní uviedol, že zmluvu o revolvingovom úvere uzavrel tak, že si v pošte našiel reklamu, na základe, ktorej zatelefonoval na telefónne číslo v nej uvedené. Na základe tohto kontaktu po dohode navštívil kanceláriu žalovaného v Prešove. Následne mu boli zaslané 4 varianty zmluvy, pričom on všetky podpísal a zaslal naspäť. Všetky papiere považoval za súvisiace dokumenty týkajúce sa jednej zmluvy, no po ich zaslaní od neho žalovaný žiadal splácať 4 úvery, hoci vyplatený mu bol len jeden. Na otázku súdu, či vedel o rozhodcovskej zmluve, uviedol, že podpísal všetky papiere, ktoré mu prišli a osobitne túto zmluvu nečítal. Ani pri osobnom stretnutí mu nebolo absolútne vysvetlené, čo je rozhodcovské konanie a rozhodcovská zmluva. Po dôjdení rozhodcovského rozsudku kontaktoval právneho zástupcu, ktorý mu vypracoval žalobu na súd. Pokiaľ ide o informovanosť o tom, aké sankcie mu v prípade nesplácania záväzku hrozia, tak informovaný bol len o tom, že ak nebude môcť splácať, môže žiadať o odklad splátok, no osobitne na výšku sankcií nebol upovedomený. Nevedel ani o tom, že má v prípade omeškania platiť aj úrok z omeškania a aj zmluvnú pokutu.

Na nariadenom pojednávaní súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu ako aj listinnými dôkazmi a to: návrhom na začatie konania, žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvou o revolvingovom úvere na čl. 10-11, Zmluvnými dojednaniami Zmluvy o revolvingovom úvere na čl. 12-13, Rozhodcovskou zmluvou na čl. 14, Oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi – Zmluva o revolvingovom úvere na čl. 15, žalobou podanou na Slovenskom arbitrážnom súde čl. 16-18, Rozhodcovským rozsudkom na čl. 19-22, fotokópiou doručky na čl. 36, vyjadrením žalovaného a žiadosťou o ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní na čl. 38-40, uznesením Krajského súdu v Žiline na čl. 43-44, rozhodcovskou zmluvou na čl. 45, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici na čl. 46, rozhodcovskou zmluvou čl. 48, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici na čl. 49-52, rozhodcovskou zmluvou na čl. 52, oboznámením spisu Rozhodcovského súdu sp. zn. 68/10/14 (z neho konkrétne: rozhodcovským rozsudkom, doručenkami, žalobou, pokusom o zmier zo dňa 25.8.2014, kartou klienta zo dňa 26.9.2014) a zistil tento **skutkový stav**:

Žalobca uzavrel so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. [REDAKOVANÉ] na základe ktorej poskytol žalovaný (ako veriteľ) žalobcovi (ako dlžníkovi) úver vo výške 1.500,- Eur, pričom žalobca sa zaviazal splácať tento úver v 42 mesačných splátkach vo výške 80,37 Eur. Žalobca podpísal zmluvu dňa 16.03.2012 a žalovaný dňa 22.03.2012. V rovnaké dni bola zmluvnými stranami podpísaná aj rozhodcovská zmluva č. [REDAKOVANÉ]. Predmetom rozhodcovskej zmluvy (bod 5) bola dohoda veriteľa a dlžníka, že akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo nároky medzi zmluvnými stranami vyplývajúce alebo súvisiace s ustanoveniami Zmluvy o revolvingovom úvere a porušením, ukončením či neplatnosťou Zmluvy o revolvingovom úvere budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní pred niektorým z nasledujúcich stálych rozhodcovských súdov podľa rokovacieho poriadku týchto stálych rozhodcovských súdov:

- Slovenský arbitrážny súd zriadený Slovak arbitration court, s.r.o., IČO: 44 130 481 , so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava

- Victoria rozhodcovský súd v Banskej Bystrici, zriadený pri Victoria legal arbiter s.r.o., IČO: 44 826 460, so sídlom Zvolenská cesta 37, 974 01 Banská Bystrica.

Výber rozhodcovského súdu, ktorý bude oprávnený vec prejednať a rozhodnúť spočíva na zmluvnej strane podávajúcej žalobný návrh.

Tak zmluva o revolvingovom úvere ako aj rozhodcovská zmluva boli zmluvami formulárovými - vytvorenými žalovaným (veriteľom) na predtlačenom formulári, do ktorého boli len rukou dopísané údaje (v prípade rozhodcovskej zmluvy len číslo zmluvy, údaje o dlžníkovi, dátum a miesto podpisu zmluvy). O tom, že ide o zmluvy formulárové, svedčí aj označenie tlačív v pravom dolnom rohu ako "Verzia platná_01.01.2011".

Zo obsahu rozhodcovského spisu sp. zn. [redacted] súd zistil, že Slovenský arbitrážny súd zriadený spoločnosťou Slovak arbitration court, s.r.o., so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava, v konaní pred rozhodcom [redacted] rozhodcovským rozsudkom zo dňa 13.11.2014 zaviazal žalobcu (v konaní pred rozhodcovským súdom v pozícii žalovaného) zaplatiť žalovanému (v konaní pred rozhodcovským súdom v pozícii žalobcu) do troch dní od právoplatnosti rozsudku sumu 1.528,96 Eur, zmluvnú pokutu vo výške 0,065% denne a úrok z omeškania vo výške 0,725% ročne zo súm a v obdobiach špecifikovaných vo výrokovvej časti rozhodcovského rozsudku tak, že tento úrok z omeškania a táto zmluvná pokuta neprevýšia sumu 1.500,- Eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 1.500,- Eur len 8,15% ročný úrok z omeškania zo sumy 1.528,96 Eur do zaplataenia, trovy rozhodcovského konania o výške poplatku za rozhodcovské konanie 32,40 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 285,87 Eur.

Rozhodcovský súd svoju právomoc na konanie a rozhodnutie vo veci vyvodil z vyššie uvedenej rozhodcovskej zmluvy zo dňa 22.03.2012.

Z obsahu rozhodcovského spisu súd taktiež zistil, že rozhodcovský rozsudok bol žalobcovi (v konaní pred rozhodcovským súdom v pozícii žalovaného) doručený dňa 08.12.2014 a to vo forme skráteného konania s odkazom na § 25 ods. 10 Rokovacieho poriadku Slovenského arbitrážneho súdu (bez jeho vyjadrenia) s poučením, že žalovaný sa môže k žalobnému návrhu a rozhodcovskému rozsudku vyjadriť formou žalobnej odpovede do 15 dní od jeho doručenia. Ak v nej uvedie, že uplatnený nárok neuznáva, rozhodcovský rozsudok sa zrušuje a rozhodcovský súd pokračuje ďalej v konaní. Podľa doložky právoplatnosti a vykonateľnosti vyznačenej na rozhodcovskom rozsudku nachádzajúcom sa v rozhodcovskom spise mal rozsudok nadobudnúť právoplatnosť dňa 08.12.2014 a vykonateľnosť dňa 12.12.2014.

Podľa ustanovenia § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom ku dňu podania žaloby – 18.12.2014 (ďalej len „ZoRK“) účastník

rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak

- a) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (§ 1 ods. 3),
- b) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní,
- c) **jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy,**
- d) sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala, a účastník rozhodcovského konania túto okolnosť v rozhodcovskom konaní namietal,
- e) účastník rozhodcovského konania, ktorý musí byť zastúpený zákonným zástupcom, nebol takto zastúpený alebo v mene účastníka rozhodcovského konania vystupovala osoba, ktorá nebola na to splnomocnená a jej úkony neboli ani dodatočne schválené,
- f) sa na vydaní rozhodcovského rozsudku zúčastnil rozhodca, ktorý bol rozhodnutím podľa § 9 vylúčený pre predpojatosť alebo ktorého vylúčenie účastník rozhodcovského konania pred vydaním rozhodcovského rozsudku nie zo svojej viny nemohol dosiahnuť,
- g) bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17),
- h) sú dôvody, pre ktoré možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného zákona, 14) alebo
- i) bol rozhodcovský rozsudok ovplyvnený trestným činom rozhodcu, účastníkov konania alebo znalca, za ktorý bol právoplatne odsúdený,
- j) pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa.**

Podľa ustanovenia § 41 ods. 1 ZoRK žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak účastník rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku podľa § 36, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

Podľa ustanovenia § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1994 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 22.03.2012 – ku dňu uzavretia revolvingovej zmluvy (ďalej len „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 až 3 a 5 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné

podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r) OZ za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Podľa ustanovenia § 54 ods. 1 a 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa ustanovenia § 37 ods. 1 OZ právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa ustanovenia § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa ustanovenia § 40 ods. 1 OZ ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

Podľa ustanovenia § 544 ods. 1, 2 OZ ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda. Zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty, alebo určený spôsob jej určenia.

Podľa ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Túto povinnosť však odporca nemá v konaní o rozvoде manželstva, o neplatnosti manželstva alebo o určenie, či tu manželstvo je alebo nie je, ak súd tak rozhodne alebo ak uloží náhradu trov konania poplatníkovi.

Z obsahu spisu súd zistil, že žalobca podal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zákonnej 30 dňovej lehote podľa § 41 ods. 1 ZoRK. Rozhodcovský rozsudok bol

žalobcovi (v pozícii žalovaného) doručený dňa 08.12.2014, pričom žalobu o jeho zrušenie podal dňa 18.12.2014. Súd sa tak zaoberal dôvodmi podanej žaloby.

Žalobca namietal platnosť rozhodcovskej zmluvy ako dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. c) ZoRK. Žalovaný vo vojnom vyjadrení konštatoval, že spotrebiteľ mal možnosť dosiahnuť, že nebude viazaný rozhodcovskou zmluvou, pretože tá nebola podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere a navyše aj po jej uzavretí spotrebiteľ mal možnosť od nej v lehote 14 dní odstúpiť.

Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že zmluva o revolvingovom úvere ako aj rozhodcovská zmluva sú zmluvami spotrebiteľskými, pretože pri uzatváraní a plnení týchto zmlúv konal žalovaný ako dodávateľ v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a žalobca ako spotrebiteľ nie.

Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6 MCdo 9/2012.) Žalovaný si v tomto smere dôkazné bremeno nesplnil. Kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad (čl. 3 Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Súdna kontrola dopadá aj na za stavu, že zmluvný vzťah hlavný a vedľajší bol vyjadrený v samostatných listinách. Niet dôvod vylúčiť súdnu kontrolu formulárovej zmluvy len preto, že je na samostatnej listine a nebola hodnoverne preukázaná vôľa spotrebiteľa individuálne vyjednať, aby prípadné spory riešil rozhodca (v danej veci predformulovaný na tlačive dodávateľa). Inak by aj napríklad záložné zmluvy, ktoré sa nachádzajú na „sólo“ tlačivách boli vylúčené zo súdnej kontroly. Podstatou individuálne nevyjednanej zmluvnej klauzuly je skutočnosť, že bola vopred dodávateľom naformulovaná bez možnosti zmeny jej obsahu, a to je práve aj prípad typových rozhodcovských zmlúv, ktoré sa predkladajú spotrebiteľom na podpis a majú vyvolať dojem, že si ich vyžiadali spotrebiteľia.

V tejto súvislosti súd poukazuje na vyššie uvedené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 06.01.2013, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012, kde bolo konštatované, že rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov o

strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu.

Pokiaľ žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že v zmysle znenia rozhodcovskej zmluvy táto nemala byť podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere, tak je nutné uviesť, že toto prehlásenie je zakomponované nevýrazne (malým textom) do ostatného textu, ktorý má spolu 28 riadkov. Jej súčasťou je aj (rovnako malým písmom uvedené) prehlásenie, že žalobca bol poučený o dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy, avšak v tejto súvislosti súd poukazuje na to, že žalobca vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že ani pri osobnom stretnutí mu nebolo absolútne vysvetlené, čo je rozhodcovské konanie a rozhodcovská zmluva. Žalovaný ako dodávateľ neunesol dôkazné bremeno toho, že žalobcu ako spotrebiteľa poučil o dôsledkoch uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy.

Súd zároveň dodáva, že rozhodcovská zmluva bola žalobcom (spotrebiteľom) podpísaná v rovnaký deň ako zmluva o revolvingovom úvere (16.03.2012) a teda nie v čase vyššej bdelosti po vzniku sporu ale už na samom začiatku zmluvného vzťahu, kedy jej žalobca nemusel prikladať vyšší význam, pretože nepochybne vôľa žalobcu primárne smerovala k uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere a získaniu úveru. To len umocňuje tvrdenie žalobcu vo svojej výpovedi, že zo strany žalovaného mu boli doručené 4 varianty návrhu zmluvy o úvere, pričom on podpísal všetky a zaslal ich žalovanému v domnení, že ide o súvisiace dokumenty týkajúce sa jedného úveru. Z tohto dôvodu je aj argument žalovaného, že žalobca mohol od zmluvy do 14 dní odstúpiť, za nedôvodný. Od spotrebiteľa nemožno spravodlivo žiadať, aby využil svoje právo na odstúpenie od zmluvy, ktorej uzavretie ani primárne nesledoval (bola mu predložená popri „hlavnej“ zmluve o úvere, ktorú možno označiť za predmet jeho záujmu) ak nerozumie obsahu tejto zmluvy pre neposkytnutie dostatočného vysvetlenia zo strany dodávateľa a navyše ak ju uzavrel v čase, keď medzi účastníkmi zmluvného vzťahu nebol spor, z ktorého by hrozilo využitie rozhodcovskej zmluvy pre stanovenie orgánu, ktorý by mal spor riešiť.

O zmluvnú podmienku, ktorá vyžaduje, aby spotrebiteľ riešil spory výlučne v rozhodcovskom konaní ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa tejto podmienky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený nezvratne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu (porov. napr. uznesenia Krajského súdu v Trnave vo veciach sp zn. 10CoE/153/2011, 10CoE/230/2011, 10CoE/109/2011). Právna veda na tento problém reaguje Kristiánom Csachom: „Z pohľadu spotrebiteľa je totiž rovnocenné, či riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu „vnúti“ štandardná zmluvná klauzula, alebo dodávateľ svojím konaním. Spotrebiteľ má byť chránený pred oboma. Práve proti možnosti dodávateľa diktovať svoju vôľu v zmluvnom vzťahu bol vytvorený celý mechanizmus spotrebiteľsko-právnej ochrany pred štandardnými zmluvami.“ In: *Štandardné zmluvy*, str. 214, Vydavateľ Aleš Čeněk, 2010). Pokiaľ žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal na to, že rozhodnutia súdov v exekučných veciach nesúvisia s prejedávanou vecou, pretože sa zaoberajú možnosťou/oprávnením exekučného súdu skúmať rozhodcovskú doložku ex offo

v rámci vydania poverenia a obsah rozhodcovských doložík/zmlúv je obsahovo úplne odlišný ako rozhodcovská zmluva v prejednávanej veci, tak s týmto tvrdením sa súd nestotožňuje. Súd nevidí dôvod pre rozlišovanie neplatnosti rozhodcovskej zmluvy/doložky uplatnenej v rámci konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku a v rámci prieskumu jej neplatnosti exekučným súdom pri posudzovaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V tejto súvislosti vyznieva až paradoxne tvrdenie žalovaného, že exekučné rozhodnutia s prejednanou vecou nesúvisia a zároveň vo svojom vyjadrení cituje viaceré rozhodnutia súdov vydané práve v exekučných konaniach.

Pokiaľ ide o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú doložku v znení, ako je formulovaná aj v prejednávanej veci, tak možnosť voľby spotrebiteľa je len iluzórna, pretože takmer s pravidelnosťou podávajú rozhodcovské žaloby veritelia, čo možno odôvodniť aj rozsahom nárokov plynúcich zo štandardne formulovanej zmluvy (poskytnutím úveru zo strany dodávateľa spotrebiteľovi sú spravidla povinnosti dodávateľa plynúce zo zmluvy splnené a tak povinnosti, ktoré môžu byť predmetom prípadnej žaloby sú povinnosti súvisiace s plnením na strane spotrebiteľa).

Záver o neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy odvolací súd vidí tiež v geografickom faktore v zmysle judikatúry. Neprimeraná vzdialenosť od miesta rozhodcovského konania je skutočnosťou, ktorá má odradzujúce účinky pre spotrebiteľa vo vzťahu k uplatňovaniu práva. Už len samotná vzdialenosť cca 480 km (Breznica – Bratislava) na rozhodcovské konanie je odradzujúca (*rozsudok Súdneho dvora EÚ C-240/98 – C-244/98 OcéanoGrupoEditorial*). Na tom nič nemení ani skutočnosť, že vo veci bolo rozhodnuté rozhodcovským súdom bez nariadenia pojednávania, čo pripúšťa aj Občiansky súdny poriadok. Občianske súdne konanie ale priznáva účastníkom aj také práva, ktoré sú dostupnejšie účastníkovi (spotrebiteľovi), ak je sídlo orgánu rozhodujúceho o jeho právach a povinnostiach (súdu) z hľadiska dostupnosti bližšie k jeho bydlisku. Takýto účastník napr. môže bez zvýšených výdavkov na cestovné sa oboznámiť s obsahom spisu jeho štúdiom, realizovať procesné podania priamo na súde (bez výdavkov na poštovné) so jeho podateľne a podobne. Preto aj argument žalovaného týkajúci sa „zásadne písomného rozhodcovského konania“ hodnotí súd ako nedôvodný.

Navyše v tzv. „skrátenom konaní“ podľa Občianskeho súdneho poriadku nemôže súd rozhodnúť spor zo spotrebiteľskej zmluvy ak žalovaným je spotrebiteľ a zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky (§ 172 ods. 9 O.s.p.). V prejednávanej veci rozhodcovský súd rozhodcovským rozsudkom priznal žalovanému (v rozhodcovskom konaní v pozícii žalobcu) z dôvodu omeškania žalobcu (v rozhodcovskom konaní v pozícii žalobcu) popri sebe jednak úrok z omeškania a jednak zmluvnú pokutu, ktorá bola vo výške 0,065% denne, t.j. 23,725% ročne. Dojednanie o zmluvnej pokute nebolo súčasťou zmluvy o úvere ale len Zmluvných dojednaní Zmluvy o úvere (bod 14.1), ktoré neboli zmluvnými stranami podpísané, čím nebola splnená zákonom vyžadovaná písomná forma dojednania o zmluvnej pokute (§ 544 OZ). Rozhodcovský súd nerešpektovaním vyššie uvedeného ustanovenia a priznaním uvedeného nároku rozhodcovským rozsudkom porušil všeobecne záväzné právne

predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, čo zakladá dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku aj podľa § 40 ods. 1 písm. j) ZoRK.

Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka spĺňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS ako nekalú (*Rozsudok Súdneho dvora EÚ C-243/08 Pannon*).

Pre úplnosť vo vzťahu k postupu rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní súd poukazuje aj na skutočnosť, že podľa doložky právoplatnosti a vykonateľnosti vyznačenej na rozhodcovskom rozsudku nachádzajúcom sa v rozhodcovskom spise mal rozsudok nadobudnúť právoplatnosť dňa 08.12.2014 a vykonateľnosť dňa 12.12.2014. Rozsudok tak mal nadobudnúť právoplatnosť ku dňu, kedy bol doručený žalobcovi (v pozícii žalovaného v rozhodcovskom konaní), čo je vzhľadom na rozhodnutie v skrátrenom konaní deň, keď sa žalobca ako dlžník vôbec dozvedel o začatí konania. Aj keď poučenie rozhodcovského rozsudku poskytuje dlžníkovi možnosť nárok namietať žalobnou odpoveďou, vyznačená právoplatnosť a vykonateľnosť evokuje dojem, že aj prípadná žalobná odpoveď nemá vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku (nemá odkladný účinok), čo v prípade občianskeho súdneho konania vedeného pred všeobecným súdom (pri podaní odporu proti platobnému rozkazu) nie je možné. Súd nevyklučuje možnosť, že došlo len k administratívnej chybe pri vyznačovaní právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodcovským súdom, a preto túto skutočnosť uvádza len ako poznámku k vyššie uvedeným dôvodom.

Z uvedených dôvodov súd vyhovel žalobe a zrušil rozhodcovský rozsudok uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný. Aj napriek tomu, že si právo na náhradu trov konania riadne uplatnil, nevyšlil ich v zákonnej lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p., pričom zo spisu mu žiadne trovy priamo nevyplývajú (žalobca bol ako spotrebiteľ oslobodený do súdneho poplatku). Preto súd rozhodol, že žalobcovi priznáva náhradu trov konania vo výške 0,- Eur.

Súd zároveň uložil žalovanému povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok za návrh na začatie konania vo výške 331,50 Eur podľa položky č. 3 písm. c) Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a to v súlade s citovaným § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch. Žalobca, ktorého žalobe bolo v celom rozsahu vyhovené, bol ako spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu podľa § 4 ods. 2 písm. za) zákona o súdnych poplatkoch oslobodený od platenia súdneho poplatku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

1. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

2. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

4. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné.

5. Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Vo Svidníku dňa 18. mája 2015

_____ samosudca

Za správnosť vyhotovenia: _____